

I min mindebog bør denne have sin selvfølgelige plads. Man kan næsten sige, han har været en del af ens liv. Han har i hvert fald i 28 år været min store og gode medhjælp.

Man har ofte beskyldt mig for at ville gøre det hele selv. Lidt har der vel været om det, men også kun lidt. Hvordan skulle det være muligt at drive et firma frem til uanede højder uden en medhjælp eller medhjælper af klasse. Det var urmagersønnen fra Kolding, der blev denne første klasses medhjælp. Kom som ung civilingeniør til Phønix, voksede med enhver opgave, blev allround, hvad der ofte kan knibe for ingeniører, havde sine meningers mod, handlekraft og ungdommens styrke og med den kærlighed til sit firma, som er nødvendig for en leder. Med tro og optimisme gik han den lige, men alligevel vanskelige vej mod højderne. Det må så sandelig have været interessant, først og fremmest for ham selv, men også for bestyrelser, aktionærer og ikke mindst for mig. —

Hver morgen, vi var hjemme, gennemgik vi post sammen. — Det tekniske gik til ham, det handelsmæssige til mig, men vi drøftede tingene først. — Enige var vi ikke altid, og det skal man heller ikke være. Man kan altid lære noget af hinanden. — Ellers ville livet blive gråt og trist. —

Civilingeniør Rud. R. Frederiksen ved ansættelse.

De sidste 10 år lagde jeg mere og mere over på ham, der efterhånden var blevet overingeniør og lidt senere underdirektør.

Jeg blev af bestyrelsen opfordret til at fortsætte som kommitteret, men sagde straks nej. Jeg var vel til syvende og sidst den, der kendte medarbejderen og venen Rudolf bedst, kendte ham fra A til Z. – Jeg var behæftet med fejl, – hvem er ikke det, men jeg vidste, hvilke organisatoriske kræfter, Fr. sad inde med, hvilke

store evner der boede i ham, hvorledes han havde taget Phønix til sit hjerte, så kommitteret spørgsmålet ikke havde nogen mening, og det var bestyrelsen for så vidt også klar over. – Urværket fra hans far fungerede fast og sikkert, og det gik mod højderne.

Derfor er en tak fra mig i denne mindebog for så vidt ikke nok, men man har altså ikke noget bedre at sætte i stedet. Efter min afgang er det dejligt at tænke på, hvilken veneration han, ikke mindst under mine sygdomme, sammen med sin hustru Edith har vist mig, thi hvor ofte ser man ikke her i verden »ude af øje, ude af sind«. – Om Phønix' voldsomme vækst under hans lederskab, ved enhver. –